

Role	Hraje	01 Měsíc	02 Ležení	03 Moře	04 Pevnost	05 Měsíc
Baron	PeNe	X	X	X	X	X
Vypravěč	JaOp		X	X	X	x
Cyrano	MaKo	X				X
Bianca	TeKn		X	X	X	X
Toník	RaSi	X	X	X	X	X
Barbicané	VIJa	X				X
Nicholl	VINo	X				X
Ardan	ZdKr	X				X
Sultán	ToVa		X			x
Vezír	PeZi		X			x
Eunuch	DrOp		X			x
Turci	RoRi, MaMü		X			x
Tanečnice	Farha		X			x
Mořské panny	JaBa, MaKr			X		x
Námořník	HyJo, ZdKub			X		x
Kapitán	LaPo			X		x
Admirál	MiMa			X		x
Generál	PeBu				X	x
Stráž	MaVe, JaDo		X		X	x
Voják	EmLo, MaCi				X	x
Čarodějnice	EmLo, MaCi	X				x
Trosečníci	HyJo, ZdKub			X		x
Dvořané	Fioretto				X	x
Nepřátelské vojsko	RoRi, Garda				X	x
Hudba	JaVo, Kapka a hosté					
Rampa	Měsíc	M	-	-	-	M
Kulisy	Tábor, Les, Palác	T	T → L → P			P
Prospekt	Moře, Palác	M	M	M → P		P
Ostatní	Zvuky (hrom, vítr, déšť)	Z	Z	Z	Z	Z
	Mrak		M			
	Lodě 2ks		L			
	Velryba		V			
	Létací zařízení	L				
	Propadla	P				P

01 Měsíc (*Zatažená opona, kulisy [MTM]. Uvaděči se činí mezi diváky. Opona nahoru. Bouře, hromy a blesky. Na Měsíci přistává raketa s Toníkem, ten vyjede z L. propadla a prochází se po Měsíci. Přichází tři páni*)

Barbicané: Dovolte, abych se představil: Barbicané, předseda dělového klubu.

Nicholl: Kapitán Nikoll.

Ardan: Michel Ardan.

Cyrano: A já, kdo jsem? Jsem Cyrano z Bergeracu, básník. Co zůstává mi ovšem hádankou je tvé jméno. A odkud se tu bereš z Venuše? Z Marsu? Z Jupitera snad?

Nicholl: Soudě dle kostýmu je na Měsíci doma. Pánové, nefalšovaný a pravý Měsíčan.

Cyrano: (*vyjede z P. a volá na Toníka*) Pojd' mezi nás. Ať plnou číší vína můžeme oslavit tuto chvíli mrazivou a tichou jako popel. Tady se čeká na setkanou celá staletí. Slavný Baron Prášil je z mého rodu, také dobrodruh. Síla která ho žene vzhůru ke hvězdám je fantazie. A to je můj vkus. (*přichází Baron a všichni si připíjí*)

Baron: Baron Prášil přátelé se cítí polichocen, to že smí jako první pozdvihnout pohár vína na zdraví prvního Měsíčana.

Barbicene: Ať zvoní číše!

Nicholl: Ať zvoní hvězdy!

Ardan: Na nová setkání! Náš nový přítel z toho mnoho nemá. Jeho rty nedotkly se vína.

Nicholl: Ať tedy sejme přilbu.

Barbicene: Co když nemůže.

Cyrano: A nebo ještě hůře, co když nezná víno?

Baron: Ta obava mě příteli přivádí na myšlenku. Hled'te stará dobrá Země, což nemá právo potěšit se též z našeho úžasného objevu? Já se tam vydám hned a Měsíčana vezmu pěkně sebou. Ať pěkně pozná, kterak žijeme.

Barbicané: Ať vidí, kterak se oblékáme.

Cyrano: Ať také pocítí, co je to láska, jak milujeme. Ať vůbec pozná chuť a vůni dobrodružství.

Baron: At' pozná Měsíčan, co je žít na Zemi. *(přípitek, spřežení Pegasů)*

Vypravěč: Nu že přátelé vzhůru za novým dobrodružstvím. Mé podivuhodné cestování s Měsíčanem právě začíná. *(Toník svléká skafandr)* Když se můj nový přítel převlékl, vyhlížel ten tvor docela lidsky, skoro jako člověk. Měl prazvláštní jméno: Toník, nebo tak nějak. Ledacos na něm bylo docela sympatické. Bohužel v jeho povaze bylo cosi školoneckého. Tak třeba pouhá existence mého, přiznávám trochu neobvyklého plavidla, byla mu proti mysli. Zkrátka podivín. Pořád něco pletl o jakési vědě a technice.

Baron: Musím jednou pro vždy zdůraznit, že mě takové malichernosti vůbec nezajímají, příteli z Měsíce.

Toník: Ale já nejsem z Měsíce. Já jsem ze Země.

Baron: Vyloučeno! Nikdy jsem vás tam neviděl. Hle, první poselství blížící se Země. *(prolétávají čarodějnice)*

Toník: Tak to je ten váš svět? Čarodějnice? Víte já na kouzla moc nevěřím.

Baron: Ano? Ale nejsou podivuhodné? Támhle už jim také moc nevěří a pojistila se tou vaší vědou. A ten dole už si lítá úplně po vašem, podle zákonů vědy. Hle, Bospor. Zlatý roh. Přistaneme rovnou pod okny sultánova paláce. *(Baron předvádí jak osloví sultána hraje na frkačku)* Takto oslovím velkého sultána.

Toník: Melodické, ale...

Baron: srozumitelné, řeč vyšší diplomacie. *(Změna scény [MTM]>[-TM])*

02 Ležení *(Na trůně sedí sultán u něho stráž a tančí břišní tanečnice)*

Vypravěč: Proč jsem se rozhodl přistáti právě v Turecku? Vždyť je to země půlměsíce. Nepochyboval jsem, že můj Měsíčan ocení toto malé taktní gesto. Nikdo by nevěřil, že tato skromná pracovna je mozem a srdcem veleříše, ale je to tak. Právě zde se neúnavně obíral vladařskými povinnostmi veliký sultán. Byl jsem s jist, že jeho ušlechtilou tvář osvítil záblesk úžasu, až mu předvedu skutečného, živého Měsíčana. *(Přichází vezír klaní se před sultánem a uvádí Barona a Toníka)* Cítil jsem se v té nádheře jako doma. No at' vidí mládeneček, jak si my pozemšťané pěkně bydlíme. *(Baron předstoupí před sultána ukloní se a začne mluvit přes frkačku, z dálky je pozoruje Bianca)*

Baron: Právě jsem vás představil *(na Toníka. Ten se jde uklonit sultánovi a jak šlápne na stupínek, vyskočí stráž s kopím)* **Bojí se o trůn** *(Baron mluví přes frkačku)* **Omluvil jsem vás, vy nevíte, co je to je? To - trůn. Trůn je prostě trůn.** *(Toník zase šlápne na stupínek, stráž odvádí sultána a místo trůnu vyjede dělo)* **Tuším, že dnešní audience je skončena.** *(ukloní se a odchází. Bianca píše dopis a posílá ho po poslovi Toníkovi, ten si ho přečte a když uvidí Biancu, tak jí zamává. Baron Toníkovi vezme dopis a čte)* **Naše loď zabloudila v bouři a byla zajata piráty, kteří mě podle svého zvyku prodali sultánovi. Viděla jsem vás a jste opravdový rytíř, nebojíte se ani sultána. To mi vniklo myšlenku, abych se obrátila na vás s prosbou o své osvobození. Jste má jediná naděje. Vaše princezna Bianca di Castelo Negro. Hmm...*(na Toníka)* Obracím se na vás, gratuluji.**

Toník: Drží ji tu proti její vůli. Copak je to možné, takové bezpráví? Půjdu za sultánem.

Baron: Za sultánem? Vy jste spadl z Měsíce. Jedině únos, únos podle všech pravidel.

Toník: To je také násilí.

Baron: Žádné násilí, to je umění. Umění získat paní svého srdce. Opravdový rytíř neuzívá nikdy prostředků mírnějších než je meč, dýka, a provaz. Dnešní noci obrátíme palác naruby. Potoky krve, bitky, požáry! To je ta pravá scénérie pro drama lásky. *(hudba odchod ze scény záchrana Biancy)*

Vypravěč: Naše cesta za prvním dobrodružstvím nebyla moc pohodlná. Mě to ovšem nevadilo. Zato Měsíčan si počínal mnohem hůře než náměsíčníci. *(Toník balancuje na hraně rampy)* **A tenhle nemotora chtěl zachraňovat princezny.** *(Toník píská)*

Baron: Hvízdáte jako kluk.

Toník: A co mám dělat?

Baron: Bít se! Jako muž...

Toník: A to pomůže?

Baron : Ne, ale sluší se to. V lásce nehvídáme, v lásce bojujeme, v lásce... *(upadne)* v lásce se vznášíme. *(Narazí na stráž, jak hraje šachy. Baron se přidá, když to stráž zjistí začne boj i se šachovou hrou, bouře, vítr. Toník vysvobodí Biancu, dlouhý pohled a polibek, Baron si čistí kord a pozoruje zamilovaný pár)*

Vypravěč: Vida, jak se nám ten Měsíčníánek vybarvil. Pravda, nepočíná si zrovna špatně. Ale copak jsem rozsekal deset tisíc sultánových vojáků jenom proto, aby mi vyfoukl před nosem sladkou odměnu mého vítězství? No, nevadí, holobrádku. Až vstoupí na kolbiště lásky Baron Prášil, on už ti spadne hřebínek. *(Baron Prášil hrdě jde k milencům, ukloní se, podá Biance květinu a rámě, všichni odchází. Hudba, požár, bouře a hromy všichni prchají z paláce. Při útěku vojáci spatří Toníka, Binancu a Barona a začnou je pronásledovat. Změna scény: [-TM]>[-LM])* Turci běsnili jako ďáblové a nepochybuji, že jejich zuřivost naháněla princeznu i Měsíčníanovi husí kůži. Mě ovšem tato hra na honěnou nemohla příliš vzrušit. Měl jsem však o princeznu jinou starost. Viděl jsem, že krása benátské růže fatálně vábí Měsíc. A co horšího, že mu sama podléhá. Ne, ten bledý svůdce ji nesmí uloupit mému světu. A jako že jsem Baron Prášil, také ji neuloupí.

03_Moře *(dojdou k moři, pozorují loď)*

Baron: Můj přítel oceán, jaký to nádherný pohled.

Toník: A ta loď není turecká. *(mávají)*

Baron: Holandská loď naložená tureckým tabákem, obchodní koráb.

Toník: Výborně, vezme nás na palubu a pak do Benátek. Holé! Je to marné neslyší nás.

Bianca: Jsou už daleko na moři.

Baron: Musíme je dohonit. *(Vrhají se do vody, z lodi je pozoruje námořník)*

Námořník: Jeden muž přes palubu!

Kapitán: *(podívá se dalekohledem)* No ovšem, kdo jiný než Baron Prášil.

Námořník: Dva muži... Tři muži ve vlnách!

Kapitán: Dva muži. Třetí muž je dáma. Člun na vodu, kabinu pro dámu a burgundské pro pány. *(všichni si připijí)* Na šťastnou plavbu do Benátek. A nyní mi dovoďte, abych vám nabídl to nejvzácnější co tu mám. *(podá paklík s tabákem a Baron si nacpe dýmku)*

Baron: *(hádá, Kapitán kroučí hlavou)* Karsiakr? Drama Pasma? Giamma?

Kapitán: Ladokiech! La-do-kiech!

Baron: Nebesa to je síla.

Námořník: Turecké válečné loďstvo na obzoru, všichni na palubu!

Kapitán: Tak a už je to tady. Co to má znamenat Barone? Snad jste neuloupil sultánovi celý poklad.

Baron: Jen perlu, jedinou, ale tu nejvzácnější.

Námořník: Jeden, dva, tři, čtyři, pět! Jeden tisíc čtyři sta dvacet sedm kanonů míří přímo na nás!

Kapitán: A budou střílet. A já to věděl. A můj tabák budou kouřit žraloci.

Vypravěč: Kapitán zapomněl, že je na palubě muž, který si ví vždycky rady. *(všichni berou dýmku a zahalí loď do dýmu)* Zatím co se náš koráb začal halit do tabákových závojů, kleště tureckého loďstva počali svírat smrtonosným stiskem. Pět set kanonů mířilo na nás zprava pět set kanonů mířilo na nás zleva. Jeden slavný admirál zprava jeden slavný admirál zleva. Když turecký tabák učinil naši loď neviditelnou tureckým očím, dal admirál Hasan zbrklý povel k palbě. Veliký eunuch nemohl ovšem zůstat pozadu. Chtěl dokázat, že je celý muž, a proto se bez váhání vrhl do boje. Jak vidíte, byl jsem to vlastně já, kdo řídil celou kolosální bitvu. *(střelba, hromy lodě se potápí)* Zkrátka a dobře. Páni Turci se rozstříleli na cucky a můj pověstný důvtip slavil triumfální vítězství. Pravda několik zbloudilých kulí sice potopilo naši loď, ale to se dalo čekat. Konečně od čeho tady byly záchranné čluny. Když se pak zvedla opona čpavého dýmu, spatřili jsme učiněné jeviště zkázy, jehož kulisami byly žalostné trosky tak velkolepého loďstva. Věřu neměl jsem nic proti tomu, že jsme se zachránili na dvou člunech. V jednom seděl kapitán s Toníkem, ve druhém moje maličkost s princeznou. Když vyšel Měsíc byl jsem na té vodě s princeznou sám, Toníkův člun se ztratil.

Bianca: Barone, jsou na Měsíci zamilovaní?

Baron: Měsíc, má milá, je těleso povahy záhadné. Je celý...

Bianca: pokrytý stříbrnými konvalinkami, které jemňounce zvoní. *(usne)*

Vypravěč: Hm, hezky si to malovala. Hrom do Měsíčňana! Stále na něj myslí. Kdyby jen tušila, že pravá tvář Měsíce je právě tak suchoparná jako jeho obyvatel. Škoda, že nechápe můj zázračný svět. *(připlouvá velryba a spolkně loď i s posádkou)* Slupla nás jako malinu. Její břicho tot' laguna velikosti rozlehlého jezera ženevského. Světelným zdrojem byly lucerny lodí a vraků, která ta obluda spolkla už před dávnými lety. Větrání tu nebylo právě nejlepší, a proto jsem princeznu raději nechal spát. *(Baron přinese Biancu na palubu, uloží ji na postel a chvíli jí pozoruje a pak jde ke stolu s trosečníky)*

Baron: Jsem Baron Prášil.

Admirál: My vás rádi uvítáme pod naší střechou. Račte vstoupit, vzácný hoste.

Vypravěč: Má přítomnost na palubě, jaký to pádný důvod k oslavám. Ubozí trosečníci ochotně věnovali poslední zbytky svých tekutých zásob. Poznal jsem, že pod jejich hrudí bije zlaté srdce. *(hudba, Bianca se probouzí a když zjistí kde je, omdlí. Baron jí chytá, probere jí a políbí jí ruku)* Byl to věru těžký úkol, vysvětlit této křehké bytosti, že jsme uvězněni v žaludku velryby. Musím ale přiznat, že cestovat dvacet tisíc mil pod mořem po boku krásky, bylo pro mne vítaným dobrodružstvím. Potvůrka s námi zbrousila hezký kus světa. Nejdřív si to namířila k severnímu moři. *(všichni se zahalí do šál)* A při potulce v říši věčného ledu podplula s námi severní pól. To jsme poznali bezpečně, protože se v rybí temnici ochladilo po čertech citlivě. Naše velryba byla neúnavný cestovatel. Prosmejčila s námi všechny moře světa.

Admirál: Rudé moře. *(hudba)* Žluté moře. *(hudba)* Černé moře. *(hudba)*

Vypravěč: Jak bystrý úsudek. A jak hluboké zeměpisné znalosti. Co bychom si počali bez našeho admirála? Když jsme však jednou vpluli do kalných vod jeho ostrovtip zklamal. Můj ovšem nikdy!

Bianca: Ta cesta nemá konce. *(zvuky výbuchů)*

Baron: Bouře. Naštěstí jsme obloženi tunami velrybího tuku. Jen si bouří oceáne. Jen si duj. U všech čertů princezno, žádná bouře, sedmnáctiliberky. Víte, co to znamená? Blížíme se k civilizovaným břehům naší drahé Evropy. *(výstřel harpuny)* Harpuna, myslím že je nejvyšší čas převléknout se do cestovního kostýmu. *(Hudba, velrybu vyvrhne moře na pevninu. Všichni vystoupí z ryby, na břehu leží kapitán).*

Admirál: Jsme zachráněni přistáli jsme. Velryba zakotvila. Co tu děláte?

Kapitán: Jsem na suchu a končím tady. Na ostrově vládne bláznovství slyšíte? Pekelný kotel roztopil na lodi. Ten čaroděj, ten Měsíčan. Sejděte k zátocce a uvidíte. Chce pohánět loď párou.

Bianca: Toníků! *(běží k zátocce)*

Vypravěč: Jak bláhové je srdce ženy. Stačilo, aby zaslechla to směšné jméno Toník a rázem zapomněla na krásné chvíle po mém boku. Pochopil jsem, že námaha uplynulých týdnů přišla nazmar. *(Výbuch parní lodí: zvukový efekt)*

Toník: Kde to jsem?

Bianca: Jste u mě.

Toník: Můj parník! Jediný šroubek scházel a byl by se zrodil parník o sto let dříve. Jen mít ten šroubek, chápete?

Vypravěč: Já tomu chlapci rozuměl. I on chtěl být Baronem Prášilem. Cestovat lodí, kterou pohání pára. Mondieu! K takovému nesmyslu patří pěkná porce fantazie. Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. Mám rád divoké kousky, ale u všech všudy řídím se vždy pravidlem držet se země a nelétat někde v oblacích. (*létací scéna Barona na pařátu*) Ten vzdušný výlet se mi docela zamlouval, ale v tom mi blesklo hlavou, že jsem nechal princeznu na pospas tomu fantastovi. Rychle zpět tou nejkratší cestou. (*Baron seskočí z pařátu*) Nebesa, bylo to víno! Moře pravého mělnického a řádně chlazeného. (*hudba a z propadel vyjedou mořské panny a tančí*) Proč jen tu nebyla Bianca? Jistě by trochu žárlila. Mořské děvy mě obletovaly, div že si neobrousily šupiny. Ale jejich mořské půvaby mě nelákaly. A jak už to bývá u ženského pokolení, když si jich člověk nevšímá hned ukážou zuby. To mě nevyvedlo z klidu. Viděl jsem už mnohokrát jak se nevinná rybka proměnila v dravce. Takové zuby však žádné potvůrce dosud nenarostly, aby schruply Barona Prášila. Náhle se mi rozbušilo srdce jako zvon. To znamená, že milovaná bytost je nedaleko. Šel jsem za hlasem svého srdce. Snad nepřicházím pozdě. Dlouho do noci jsem musel vyprávět o svém dobrodružství. Všichni s napětím poslouchali. Všichni, až na tyto dva, je to nezajímalo. Nešlo mi na rozum, že princeznu mohou bavit ty řečičky o mašinách a podobných nesmyslech. (*Toník s Biancou pozorují hvězdy*)

Bianca: Umíte číst ve hvězdách?

Toník: Tak trochu.

Vypravěč: To jsem zvědav, co tam přečte.

Toník: Je tam napsáno, že vaše oči jsou hlubší než nebe.

Vypravěč: No prosím, vynálezce. Není ani původní. Každý mladík říká dívce totéž pod hvězdnou oblohou. Už tisíce let je to stále stejné.

Toník: Hvězdy přestanou být pro nás tajemství, nebudou jiná tajemství než tajemství lásky. (*políbí Biancu, mezitím u stolu Kapitán s Baronem*)

Baron: Nu, nešel jsem, nýbrž plaval. A přitom jsem hnal před sebou něco tak kolem jednoho miliónu ryb.

Kapitán: *(píše)* No, něco tak kolem.. Toto je lodní deník, Barone.

Baron: No, přesně řečeno jeden milión dvě stě padesát šest ryb. To číslo jsem si nevytáhl z rukávu. *(vytáhne z něj rybu)*.

Vypravěč: A jak jsme tak pluli dál a dál. Viděl jsem na vlastní oči, že Bianca dává přednost tomu povídkovi z jiného světa. Copak už nepůsobí romantika dobrodružství? Romantika bitev, soubojů a kavalírských způsobů? *(Změna scény: [-LM]>[-PP])* Štěstěna mi přála. Velitelem pevnosti byl můj starý přítel generál Elemele. Voják, až do morku kosti. Baterie šampaňského vypálily salvu na oslavu našeho setkání. *(hudba-cinkání skla, výstřel a fanfára)* Bohužel, ani nepřítel nešetřil salvami. A tak náš hostitel byl nucen vrátit se ke každodenní práci.

04_Pevnost *(Dělostřelectvo, Generál s Baronem sledují bitvu)*

Baron: Znamenitě, vaše strategie je obdivuhodná.

Generál: A to, kdybych ještě věděl, kde je nepřítel.

Baron: Dovolíte, abych vám to zjistil? *(odhodí klobouk a skáče na dělovou kouli, Bianca s Toníkem ho pozorují)*

Bianca: Podívejte se, bravo jak pohotové, jak odvážné.

Toník: Trochu nepohodlné.

Vypravěč: Když jsem zakreslil postavení nepřátel do nejmenších podrobností, řekl jsem si, že tu už nemám co pohledávat. A protože protivníkovi koule svištěly kolem mě tak rychle a tak hustě, bylo mi hračkou přisednout a vrátit se do naší citadely. *(proletí oknem a vyhodí kouli ven. Toník mu gratuluje, přichází Generál a předává Baronovi vyznamenání. Slavnostní banket s tancem. Baron s Generálem odchází a na lavičce sedí Toník s Biancou)*

Toník: Jako malý chlapec miloval jsem pohádky. A já vím, že vy je máte ráda dodnes. Tady jsem vám jednu nakreslil, podívejte se. Toto je starý hrad kdesi za světem. Vprostřed hradu je vyschlá studna a nad studnou je velká pozlacená věž. Do té zakleli krásnou princeznu. Princeznu miluje jeden mladý poutník a chce jí ze starého hradu vysvobodit. Odstraní tedy strážce. Vnikne do zbrojnice a nahází všechen střelný prach do studny. Počká, až bude stát Měsíc přímo nad hradem. Potom vykřesá jiskru, studna se promění v ohnivou střelu a ta poletí přímo na Měsíc.

Bianca: To jste opravdu krásně vymyslel. Škoda, že je to jen pohádka.

Toník: A proč by láska a krása měla být jenom v pohádce? Cestovat na Měsíc a naházet prach do studní, to by také nemělo zůstat jenom snem.

Baron: Na další bitvu (*Generál s Baronem si připíjí*)

Generál: Na další dobrodružství.

Baron: Abyste nebyl poražen.

Generál: Aby, jste nebyl překonán.

Baron: Já? Baron Prášil nebude nikdy překonán. Protože jméno Baron Prášil je nepřekonatelné, je nesmrtelné. Proti tomu se nedá nic dělat. Takový už je úděl mého osudu.

Generál: A jaký pak osud? V lásce to neplatí. Princezna Bianca a vy...

Baron: Ta naivní dívenka nemůže zaujmout kavalíra, jako jsem já. Já, který poznal vzácné krajkoví těch nejproslulejších krasavic světa. Krajkoví s královskými monogramy. Královna Margareta z Estremadury, její sestra Marie Luisa Australská ta třetí. No, prostě všechny mi nabízely ruku i lože a samozřejmě k tomu příslušný počet dvorních dam na něž stačilo jenom kývnout malíčkem a padaly mi do náruče. Byl jsem tenkrát řádně při chuti, proto jsem měl ve dne v noci plné ruce práce. Jedna kráska za druhou podléhala kouzlu mé mužné výmluvnosti. Tak došlo i na tu nejkrásnější ženu světa. Kdysi proslavila jednoho neznámého malíře. Tajně jsem jí portrétoval (*ukazuje akt Mony Lisy*) nechci si lichotit, ale určitě zdařileji. Ale ze všech nejvášnivěji si vedla... Ó pardon, chápete jistě, že diskrétnost kavalíra vybraných mravů mě brání pokračovat v memoárech. (*Generál usnul a Baron stále popíjí*)

Vypravěč: Raději jsem vzpomínal na stovky žen, abych nemusel myslet na princeznu Biancu. Na tu jedinou krásku v pevnosti obklopenou tolika švarnými bohatýry. A tehdy nepřítel opět započal svůj pekelný koncert. (*Trubka, bitva: na scéně nepřítel řídí bitvu a Generál dává příkaz dělům k palbě, ale ty nevystřelí*)

Voják: Generále, v celé pevnosti není ani zrnko prachu! (*Generál omdlí*)

Vypravěč: Ze smrtonosných nástrojů moci staly se přes noc neškodné hračky. A to jsem ještě netušil, že tento povedený kousek má na svědomí náš Měsíčníánek, který se tvářil, jako by se nechumelilo. (*Baron bere dělovou kouli a sype do ní tabák, pak jí hází na nepřítele a ten prchá*)

Baron: Osvědčený turecký tabák.

Vypravěč: A tak opět rozhodl můj zákrok. Generálové zmizeli a vojáci nemajíce generálů rozešli se v klidu do svých domovů. Pravda, vítězství sice podivné, ale přece jen vítězství. Proto důstojné příslušných oslav. *(hudba, tanec dvořané)* Do radostného tance zazněl rušivý tón. Generál oznámil princezně, že Toník byl zatčen, protože střelný prach zmizel jeho přičiněním. Čeká ho vojenský soud a pak popravčí četa.

Generál: Pardon Barone, ale vy jste mi ho sem přivedl.

Baron: Pardon Generále, ale tu bitvu jsme vyhráli.

Generál: Pardon Barone, jaká pak to byla bitva? Žádná palba, žádné bomby. Tou bitvou jsme vlastně ošidili dějiny. Jeho vinou. Ten muž bude souzen a odsouzen. Je to nebezpečný fantasta.

Baron: Řekl jste nebezpečný fantasta? To už jsem někde slyšel, to mi něco připomíná. Ten mladý muž je z Měsíce, je z jiného světa.

Generál: Spadl z nebe, tak ho tam zase pošleme.

Baron: Jaké máte důkazy Generále?

Generál: *(vytahuje knížku s Toníkovou pohádkou)* Zajímavý návod, jak vyhodit pevnost do vzduchu. *(Bianca běží za Toníkem do vězení)*

Bianca: Toníku! *(Biancu pronásleduje stráž. Když se Bianca setká s Toníkem políbí se.)*

Toník: Vzpomeňte si na pohádku. Je úplněk, jen co se zastaví Měsíc přímo nad pevností můžeme začít. Zámecká studna je plná střelného prachu. Stačí jediná jiskra a...

Bianca: Baron je výtečný dělostřelec. Určitě nám pomůže. *(políbí se, přichází stráž, Bianca prchá, ale zanechá zde závoj, Toník si ho vezme)*

Stráž: Myslí si, že ji nevidím, Bianca. Jasná princezno, důstojník stráže, zde je rámě. Odvedu vás bezpečně ke Generálovi. Podle pevnostního řádu city ať ustoupí povinnosti. Končit mladíku, končit nerozumíte rozkazu? Se mnou si hrát nebudete. *(Toník předstírá, že je Bianca a loučí se s Toníkem. Stráž jde do cely, Toník ji tam zamkne a uteče. Hledá Biancu)*

Bianca: Toníku! *(společně prchají do kulís, kde se převlékají do brnění. Stráž je pronásleduje. Baron a Generál dojdou na okraj rampy a diskutují)*

Generál: Budte mi vděčen, že vás toho taškáře zbavím. Chtěl by vás ve všem překonat. Chlubí se, že podpluje ne jedno, ale všechna moře.

Baron: Možná, že přišel ze světa, kde to už není nic neobyčejného.

Generál: A také říká, že letěl rychleji než dělová koule.

Baron: Proč ne, asi spěchal. Ten mladík, jak říkáte, je fantasta. Když fantazie, tak ať to tedy stojí za to. (z propadla vyjede věž . Bianca s Toníkem k ní přijdou, Toník bere květiny pro Biancu. Baron si připaluje dýmku svíčkou, kouká na knížku s pohádkou, pak hází svíčku do studny. Výbuch. Bianca s Toníkem letí jako kosmonauti na Měsíc. Za nimi letí Baron. Tma. Změna scény: [-PP]>[MPP])

05 Měsíc (Cyrano pozoruje, jak po rozsvícení vyjedou z propadla Baron, Bianca a Toník. Přichází Barbicane, Nicholl a Ardan)

Cyrano: Můj pozdrav, přátelé. To starý Cyrano vás vítá sem ke mně. Přišli jste právě včas, kdy okamžik si kabát převléká. Patřila Luna dosud jenom nám básníkům, snílům, smělym fantastům i dobrodruhům v bílých parukách. Fantastům v redingotech, i těm v divných přilbách ze stránek nových románů. A odjakživa ovšem milencům, těm Luna vždycky náležela nejvíc. Nyní však širák odhazují v dál. Ať letí hvězdám v ústrety, ať našim jménem vítá všechny vás, odvážné, když jste už na cestě do velké náruče, která se nazývá Vesmír.

KONEC (všichni se dostaví na děkovačku, Baron na přiskáče na gymnastickém míči)

01: Země, Měsíc, raketa, skafandr, letadlo, spřežení Pegasů

02: dělo

03: trojděla, záchranný člun, létací ryba, parník, veležebra, pařát s BP

04: Baron na kouli, okno, studna, leporelo, 2×přilba

05: Figuríny ve skafandrech na odlet ze Země

Rekvizity:

Gramofon, kordy, dýmka, sklenice 6x, víno, stůl, trůn, trubka, turecké šavle, kopí, 4 židle, papír, brk na psaní, ukulele, šachy, šachovnice, červená růže, dýmky, soudky, PET lahve, harpuna, deštníky, kniha, mořské ryby, dělové koule, obrazy žen 6x a obraz M.L., 2x květiny, halapartny, dalekohled, frkačka, lavička